

โอกาสมันขึ้นอยู่กับเธอต่างหาก

เกมจับฉลาก

Noushou sakuretsu girl

Original : rerulili
Story : Erika Yoshida
Translate : Rikki

4

บทนำ
คำแนะนำแสดงหูใจจุดจบ ช่วยแล้ว

015

บทที่หนึ่ง

โอบกอดฉันที่สันเท้านี้

บทที่สอง

มาการอง
มาการอง
มาการอง!!!

053

บทที่สาม

งานสังสรรค์สาว ๆ ไม่คาดฝัน
ร่วมสงครามกะทันหัน

093

บทที่สี่

ตัวฉันที่พังทลาย.....

135

บทที่ห้า

ร่วงโรยไร้แก่นสารพร้อมดอกไม้

159

บทส่งท้าย

ชีวิตมันก็มาที่ไรคนขี้ดี? นี่เอง?

199

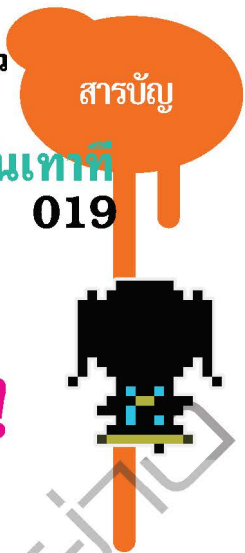
บทส่งท้ายนักเขียน 207

COMMENT 208

สารบัญ

019

Content

NOU SHOU SAKURETSU GIRL 4 DAITAI CHOTOTSUMOUSHIN DE เกมลับดับสมอง 4

Original rerulili

Story Erika Yoshida

Illustration Chatsubo

แปลโดย Rikki

NOU SHOU SAKURETSU GIRL 4 CHANCE TSUKAMERUNOWA KIMISHIDAI DAZE

© rerulili&Erika Yoshida 2014

First published in Japan in 2014 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2016 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-273-9

บรรณาธิการบริหาร กวิน ใจเจริญวัฒนาภิษฐ์
กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์, ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ
พิสูจน์อักษร ชนัดดา นิติชาติ, สุพิชชา วิวัฒน์โชติพร
ฝ่ายศิลป์ เจษฎาพร ภาณุวิศิษฐ์แสง, สุพิชชา วิวัฒน์โชติพร

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2559

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด

ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ

การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

เธอที่กำลังเบื่อหน่ายในทุกวันที่ขาดความเข้าใจอยู่ลึกๆ เพราะ
ทำแต่เรื่องเดิมซ้ำซากตรงนั้นนะ

อาจทำให้ไม่พอใจนะแต่ ยัตสึฮิโตะ พู คนนี้จะมอบคำแนะนำ
แสดงให้เธอที่เบื่อเซ็งและทำเอง

จงอย่าหลงมัวเมาไปกับความสนุกเพราะว่าเบื่อ
อย่ามั่งง่ายลงเกมมือถือ อย่าเอาเวลาอันไปทุ่มกับเกมจน
หมด อย่าแอบพ้อแม่กดจ่ายเงินออนไลน์ ความประมาทเพียงนิดเดียว
ทำเอาถึงตายได้เลยนะ

เพราะจำนวนเงินที่จ่ายจะเพิ่มขึ้น จากนั้นก็กลายเป็น 'วังวน
สูจุดตกต่ำไม่จบสิ้น' ใจล่ะ

“หา? วังวนไม่จบสิ้นเนี่ยนะ? เวิร์ปมั้ง”

เมื่อไหร่เธอหิวเธอก็จะเขยาะฉิ้นสินะ เออๆ ก็เข้าใจอยู่หรอก คนเรา
จะตราบไตที่ไม่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกไล่ต้อนจนหมดหนทาง ก็ไม่ฟัง
คำเตือนของคนอื่นหรอก

แม้แต่ตัวฉิ้นเอง ตอนที่แม่โกรธเพราะรู้เรื่องเงินที่เสียไป ฉิ้นก็
ไม่คิดว่ามันจะเลวร้ายขนาดนี้

แต่ถูกริบมือถือก็บังตเงินค่าขนมเป็นการลงโทษ ยังอยู่ในข่าย
ที่คาดเดาไว้แล้ว

มาสายจนต้องตัดเรื่องความสำนึกผิดที่โรงเรียน หรือได้เป็นฝ่ายทิ้งขยะ นั่นก็แค่ช่วยแล้วจบไป

แต่ไอ้การที่จู่ๆ ก็ถูกป็นยิง ถูกบังคับให้เล่นเกมที่ยากเกินเข้าใจอย่าง **'เกมเอาตัวรอดของไข่ทองคำ'** เนี่ย จันก็ไม่เคยคาดฝันเลยสักนิดดด!!!

รู้จักคำว่า บัตเตอร์ฟลาย เอฟเฟกต์ ไหม?

เหมือนจะหมายถึงเหตุการณ์เล็กๆ ประมาณแค่ผีเสื้อขยับปีกพอนานวันเข้า กลับก่อให้เกิดผลกระทบอย่างการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

หากยึดแนวคิดนั้นเป็นเกณฑ์ ขอแค่ไม่เสียเงินไปกับเกมละก็ บางทีเหตุการณ์เลวร้ายในตอนนั้นก็คงไม่เกิดขึ้น อิตจังก์ก็คงไม่โดนจับเป็นตัวประกันและจบลงโดยที่ไม่ต้องเห็นคนโดนยิงต่อหน้าต่อตา

แล้วก็ไม่ต้องเจอหญิงสาวที่ชื่อ **ฮานะ** ไม่ต้องเห็นเธอทรمانใจ ทว่า.....

ในหัวของจันกลับมีคำว่า **'ช่วยแล้วไง'** ทับถมจนมืดตั้งแต่เมื่อที่บนดาดฟ้าเต็มไปด้วยบรรยากาศเอื่อยเฉื่อยอึมครึมชวนหดหู่ว่างโงกเหงือ่นักอึ้ง หัวใจเต้นรัวกระหน่ำจันรู้สึกปวดหนึบ พระจันทร์เต็มดวงส่องแสงลงมาจากท้องฟ้าใส่จันที่กำลังตื่นตระหนก

ไม่รู้เลยว่าจันจะรอดจากสถานการณ์นี้ไปได้ยังไง ก็จันเป็นแค่นักเรียนหญิงมัธยมปลายธรรมดาที่มีอยู่ดาษดื่นนี่นา

โธ่เอ๊ย นี่ชีวิตฉันมันคงมีตรงไหนผิดเพี้ยนไปแล้วสินะ
ขณะที่ฉันใจลอยคิดเรื่องนั้นอยู่
ฮานะก็ตะโกนขึ้นมา แล้วพุ่งเข้าใส่ทาสีโนะ
จากนั้น คนที่ร่วงตกลงไปนอกราวกันก็คือ.....

CSOYAB

โอ้ ทำไงดีหัวสมองว่างเปล่าไปหมดแล้ว

เหตุการณ์ตรงหน้ามันเกินความจุ จนไม่อาจประมวลผลด้วย
หัวสมองเล็กจ้อยของนักเรียน ‘สตรีตะพาบ’ อย่างฉันแล้ว

“ฮานะ!!!”

เอ่.....เมื่อกี้เราตะโกนเรียกชื่อฮานะสินะ

ทั้งที่เป็นเสียงตัวเองแท้ๆ แต่กลับได้ยินเป็นเสียงของคนอื่น?

เหตุการณ์ทั้งหมดที่สะท้อนอยู่บนดวงตาของฉันนั้นเคลื่อนไหว
เชื่องช้าราวกับฉายภาพสโลว์โมชั่น

ร่างของฮานะที่ถูกทาศิโนะสึดหลุดเหวี่ยงเป็นเส้นโค้งได้มุม
ข้ามราวกันไปเหมือนนักกีฬากระโดดค้ำถ่อ เธอลอยคว้างและกำลัง
จะร่วงลงไปจากคานฟ้า

แปลกจัง ตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว ไม่มีรู้สึกถึงความร้อนเลย

ทั่วร่างที่เคยมีเหงื่อเปียกชุ่มกลับขนลุกชันเข้าขั้นเย็นวาบ

ได้ยินเพียงเสียงหัวใจของตัวเอง ฉันทำอะไรไม่ได้เลยนอกจาก
นั่งอึ้งมองฮานะที่ร่วงลงไป

เธอกำลังจะตกลงไปกระแทกพื้นตายอยู่แล้ว แต่ว่าเรากลับ
ไร้ประโยชน์ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง ช่างเป็นคนที่ไม่มีความสามารถซะมัด

“ถอยไป!”

ขณะที่ฉันถอดใจกับตัวเองที่ไร้ความสามารถ หนุ่มเสยผม หรือ คุณโคจิ ก็ผลัดชั้น แล้ววิ่งทะยานออกไป

เขาวิ่งเร็วมากจนเกิดลมพัดวูบ ทำเอากระโปรงนักเรียนปลิว สะบัด

คุณโคจิวิ่งตรงดิ่งราวกับหมูป่า กระแทกตัวเข้าไปใส่ราวกับโดย ไม่ผ่อนแรง

กึ่งงง

ฉันรับรู้ได้ว่าทั่วทั้งคาดฟ้าสิ้นสะเทือน เพราะแรงกระแทกที่คุณโคจิพุ่งเข้าชน และเขายังชะงักตัวออกไปนอกราวกับอย่างสุดกำลัง โดยไม่ลังเล

“อีก!!!”

คุณโคจิที่โน้มตัวไปข้างหน้าร้องครางไม่เป็นภาษา ขาสองข้างของเขายกลอยเหนือพื้น เกือบทั้งตัวถลาออกไปอยู่ ด้านนอก สภาพคล้ายฟูกนอนที่ตากอยู่บนระเบียง

เท่ากับว่า สิ่งที่ช่วยรับน้ำหนักตัวของคุณโคจิไว้มีเพียงมือซ้าย ที่จับราวกันเอาไว้เท่านั้น

มือนั้นสั่นระริก ร่างกายหมื่นเหม่จะตกลงไปข้างนอก

มือขวาของเขาที่พยายามประคองท่วงท่าอันสลุดยอดนั้นกำลัง
เหยียดขึ้นไปด้านล้าง

“.....รอก่อนนะ จะรีบช่วยเดี๋ยวนี้ล่ะ”

เสียงของคุณโคจิที่เค้นคำพูดออกมาด้วยความทรمانดั่งก้อน
บนดาดฟ้าที่เสียบสนิท

เอ๊ะ?

เมื่อที่เขาพูดว่าจะช่วยเดี๋ยวนี้หรือ?

พริบตาที่เข้าใจถ้อยคำที่คุณโคจิเหยยอย่างกระท่อนกระแท่น
เวลาของฉันก็กลับมาเดินอีกครั้ง

ที่บอกว่าจะช่วย หรือว่าจะเป็น?

ฉันกอดคอดามหวังที่ผุดขึ้นเลื่อนรางเอาไว้ในอก แล้วรีบตรงไป
ที่ราวกัน

เมื่อมองไปข้างล่างตามคุณโคจิ ก็เห็นร่างของฮานะอยู่ตรงนั้น
เพราะคุณโคจิคว้าข้อมือไว้ เธอจึงห้อยต้องแต่งอยู่กลางอากาศ

“.....โผล่ออกไปที”

ทันทีที่เห็นฮานะ ความเครียดที่ขมวดตึงก็คลายออก อากาศ
ขุ่นลุกตั้งชันก็ค่อยๆ ทุเลาลง ส่วนสถานที่ที่อยู่เบื้องล่างของเธอนั้น
ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะเป็นที่ทิ้งขยะซึ่งเป็นที่ที่ฉันกับทาทิโนะได้พบกัน

กลิ่นไม่พึงประสงค์ซึ่งเป็นจุดเด่นเฉพาะของขยะสดโชยหึ่งขึ้นมาถึง
คาดฟ้าที่อยู่ห่างตั้งไกล

แม้กลิ่นจะไม่เข้ากับฉากซึ่งตริ่งใจ แต่ช่างมันเถอะ โชคดีจริงๆ
ที่ฮานะยังมีชีวิตอยู่.....ทว่า ก็โล่งอกอยู่ได้ไม่นานนัก

“มัวเหม่ออะไรอยู่เล่า พวกเธอ!”

คุณโคจิตะโกนดั่งลั่นจนหูแทบอื้อ

“รีบๆ มาช่วยกันเร็วเซ่!!!”

จริงสิ เขาปรับน้ำหนักของตัวเองกับฮานะด้วยมือซ้ายข้างเดียว

นี่นา

สภาพแบบนี้ไม่มีทางดึงตัวเธอขึ้นมาด้วยแรงของเขาคนเดียว
ได้แน่ ดันดีใจที่ฮานะยังรอดอยู่ไปหน่อย ฉันทึ่งเฉลอนึกว่าเธอถูกช้วย
เอาไว้ได้เรียบร้อยแล้ว

“อะ โทษค่ะ!”

ฉันทยื่นมือไปหาฮานะ

“ฮึบ ฮานะ จับมือฉันไว้นะ!”

ทว่ากลับไม่มีการตอบสนองจากเธอที่ห้อยแกว่งราวกับลูกตุ้ม

“ฮานะ?”

ไม่ว่าจะเรียกกี่ครั้งแต่ฮานะก็ไม่เอ่ยปากสักคำ เธอสูญเสีย
ความมุ่งมั่นไป ราวกับจิตสังหารที่เคยเต็มเปี่ยมเมื่อครู่หล่นหายไปหมด
ทำแค่เพียงหอบหายใจเบาๆ ซ้ำไปมาเท่านั้น

“นายก็อีกคนรีบๆ มาช่วยสักที!”

“ไม่ต้องตะโกนก็จะไปช่วยเดี๋ยวนี้แล้วนะ”

หนุ่มผมน้ำตาล หรือคุณคูโบงะที่ยืนอยู่ข้างหลังเมื่อไหร่ไม่รู้
ตอบกลับแบบไม่ทุกขี้ออน

“เฮ้อฮีบ”

เขาหยุดยืนตรงหน้าราวกับ แขนงัดติดกับร่างเพื่อนบนของชั้น
ร้อนจัง

ไม่รู้ว่าคุณร้อนนั้นแผ่มาจากร่างของคุณคูโบงะ หรือจากชั้น
กันแน่

คงรับรู้ถึงสายตาของทางนี้ คุณคูโบงะจึงหันมามองพร้อมขยับ
ยิ้มบาง เล่นเอาฉันรู้สึกแปลกๆ และหายใจอึดอัด

ว่าแต่ เวลาแบบนี้เรามักคิดอะไรอยู่เนี่ย?

นอกจากจะไร้ความสามารถแล้ว หัวสมองยังชอบคิดไปเองอีก
ช่วยสำนักหน่อยได้ไหม!

“ดึงโคจิขึ้นมาข้างบนกัน ได้หรือเปล่า คุณหนู”

“อือ อือ”

ตอนที่กำลังจะเอื้อมมือไปหาคุณโคจิตามที่คูโบงะบอกนั้น

“เฮ้อ STOP!”

เมื่อหันไปตามเสียงนั้น ก็เห็น**สาวผมมวย**หันปากกระบอกปืน
มาทางพวกเรา

“กอรริลลาจ้จ Hands up! แล้วปล่อยมือจากหมอนั้นซะ”

“พูดบ้าอะไร ขึ้นปล่อยมือ เดี่ยวฮานะก็!”

“.....เพื่อนสนิทตัวเองจะเป็นไ้ก็ช่างเหรอ?”

สาวผมมวดยผู้รอยยิ้มชั่วร้ายออกมาจากก้นบึ้ง แล้วจะสาตายตา
จากฉัน

พอไล่ตามสาตายตาเธอไป ก็เห็นทาชิโนะที่ก่อนหน้านี้เพิ่งสู้นัวเนีย
กับฮานะกำลังกดป็นลงบนหัวของอิตจ้จ

“อ้าวรว หรือว่า YOU ลืมไปแล้วว่าเพื่อนที่ตัวเองโดนจับเป็น
ตัวประกันนะ?”

มีอะไรตกลงนักเหรอ สาวผมมวดยถึงได้ฉีกยิ้มแฉะเผยให้เห็น
ฟันซ้อน

“ใครจะไปลืมกันเล่า!”

“แหม จะแบบไหนก็ช่างมันเถอะเนอะ”

ทาชิโนะที่ยืนฟังบทสนทนาของฉ้จกับสาวผมมวดยหัวเราะหึๆ
ในลำคอ

“เธอควรฟังที่หล่อนพูดดีกว่านะครั้บ **คุณยัตสึอิตะ**”

เขาบอก ฝูงมือสีขาวค่อยๆ ครอบหัวอิตจ้จที่น้ำตาไหลพราก

“ฟูจ้จ” เพื่อนสนิทเอ่ยเรียกเสียงแผ่วเบา เธอปล่อยให้แว่นตา
เลื่อนหลุดลงมา ผมเปียหนาที่เธอเอามือกำไว้หลุดกระเซิงเพราะว่า
กำแน่นไป

ฉ้จปล่อยมือจากคุณโคจิ ยกสองมือขึ้นตามคำสั่งของทาชิโนะ
ที่ยังคงครางหัวเราะหึๆ ทั้งที่ถ้าจะห้ามเราไม่ให้ช่วยฮานะละก็ ควร
รีบห้ามให้เร็วกว่านี้สิ.....

เขากำลังสนุกที่ได้ป่วนความรู้สึกของพวกเรา เป็นพวกนิสัย
ทุเรศต่ำทรามมากจนเอือมเลย!

“อาจารย์หน้าไม่อายคนนั้นด้วย เอ้า เร็วสิ!”

แม้จะถูกสาวผมมวยหันปิ่นใส่ แต่คุณคุโบะก็ไม่มีที่ท่าว่าจะ
เอามือออกจากคุณโคจิ

“Shit! พวกไข่เน่ามันก็เป็นชะแบบนี้”

เธอสบถ ก่อนตัดสินใจเล็งปิ่นไปทางคุณโคจิ

“ขึ้นนายไม่ปล่อย ฉันจะยิงอาจารย์คนนี้แทน.....แล้วฮานะจัง
เจ้าของนายก็จะดิ่งลงพันทันทีนะยะ You all right?”

ทว่าเขาก็ยังดีต่อแฟงไม่ยอมขยับเขยื้อน พยายามดึงคุณโคจิ
ขึ้นมาต่อไป

“คุณคุโบะ เดียวสิ!”

ฉันดึงเสื้อสูทเขาได้ พยายามจับเขาแยกจากคุณโคจิ แต่ก็เป็น
อย่างที่คิด ฉันไม่มีทางสู้แรงผู้ชายได้ ร่างของคุณคุโบะไม่เขยื้อนเลย
แม้แต่บ่อย

“YOU คิดว่าฉันไม่เอาจริงนั้นหรือ?”

สาวผมมวยหลุดหงิด เธอกดนิ้วลงบนไก่อปิ่นซ้ำๆ

“คุณคุโบะ พอสักทีเถอะ!”

ขึ้นปล่อยไว้ ทั้งคุณโคจิ ทั้งฮานะ และอิตจัง ทุกคนจะโดนฆ่า
กันหมดนะ!

ในระหว่างที่ฉันรื้อร่น เขย่าร่างของคุณคุโบะอยู่หลายครั้ง
นั่นเอง

“.....ปล่อยมือ”

มีเสียงหนึ่งดังมาจากนอกราวกัน.....ฮานะนั้นเอง

ฮานะที่นิ่งเงียบมาตลอดในที่สุดก็พูดสักที! เธอห้อยอยู่กลางอากาศโดยมีคุณโคจิคอยจับมือไว้ เธอเอ่ยต่อไปช้าๆ น้ำเสียงอ่อนแอจนเหมือนไม่ใช่เสียงของเธอที่ฉันรู้จัก

“ปล่อยมือซะ..... แล้วจากนี้ไปนายจงอุทิศตัวเองเพื่อปกป้องยัตสึอิตะ พู”

ปกป้องฉัน?

ขณะที่กำลังสับสน คราวนี้เป็นคุณโคจิที่พูดกับฉันว่า

“ไว้เป็นหน้าที่ฉันเอง.....ถึงตาย ก็จะไม่ปล่อยมือนี้”

ระหว่างที่สมองยังรับเรื่องราวไม่ทัน คุณคุโบงะที่เคยต่อต้านมาตลอดก็ยอมปล่อยมือจากคุณโคจิอย่างง่ายดาย เขายกสองมือขึ้น ยิ้มหยีตาให้ฉัน

“เข้าใจแล้ว.....แต่ถอยออกมาก็พอสินะ คุณหนู”

ใบหน้าเปื้อนยิ้มอ่อนโยนและใจดี ทว่าฉันกลับขนลุกวาบ

คนคนนี้จะฟังแต่คำสั่งของฮานะคนเดียวจริงๆ เป็นตุ๊กตาที่ไม่เคลื่อนไหวด้วยความตั้งใจของตัวเอง

เมื่อตระหนักเรื่องนั้นอีกครั้ง จู่ๆ ฉันก็กลัวจนตัวสั่นเต็ม

“ยอมปล่อยมือฉันได้นะ”

สาวผมมวยเก็บปืนใส่ในซองปืนที่เหน็บอยู่ตรงสี่ข้างด้านซ้าย
เธอพูดพลางถอนหายใจเหนื่อยหน่าย

“งั้นมาเริ่มเกมกันสักทีเถอะ”

“หา!?”

เกมเหรอ!? ยายนี่พูดอะไรในสถานการณ์แบบนี้เนี่ย!

สาวผมมวยเตาะลั่นหงุดหงิด ทำหน้าบึ้งใส่ฉันที่อุทานออกมา

“คำว่า ‘หา!?’ นั้นมันคำพูดฉันต่างหากล่ะ.....เหตุผลที่เรามารวมตัวกันก็เพื่อ ‘เกมเอาตัวรอดของไซท์ของคำ’ ไม่ใช่เหรอ? แล้วจะให้ทำอะไรนอกจากเล่นเกมล่ะ?”

“แต่ว่า ก็มัน”

ในสถานการณ์แบบนี้ ฉันต้องสู้กับสาวผมมวยคนนี้เพียงลำพัง
งั้นเหรอ!

ทั้งที่สถานะกับคุณโคจิจนจะตกจากคาดฟ้าอยู่แล้วนะ!

“ก็บอกไปแล้วไม่ใช่หรือว่า นี่เป็นความเมตตาของฉัน”

ราวกับอ่านความคิดของฉันออก สาวผมมวยพูดขึ้นพร้อมกับ
ไซร์พินซ่อนให้เห็น

“เพื่อนสนิทถูกจับไว้เป็นตัวประกัน เพื่อนพ้องก็ใกล้ตาย.....
เป็นไปไม่ได้หรอกที่จะเอาชนะฉันในสถานการณ์เลวร้ายแบบนี้.....
‘เตรียมข้อแก้ตัวที่แพ้’ สุดเพอร์เฟกต์ไว้ให้แล้วเห็นไหม?”

ฉันเจ็บใจเมื่อโดนเธอพูดจาเอออเองตามใจ แต่ก็เถียงไม่ออก

ก็สถานการณ์มันเลวร้ายจริงๆ แถมยังเกิดเรื่องต่างๆ มากมาย
ในรวดเดียว เล่นเอาหัวว่างเปล่าไปหมดเลย แล้วจะให้ไปคิดเรื่องเกม
ได้ไงกันล่ะ!

ทาชิโนะจัดแว่นตาของอิตจังที่เลื่อนหลุดลงมากลับไปให้ใหม่
แล้วเอ่ยว่า

“ขอชี้แจงสักหน่อยนะครับ เพื่อจะช่วยเหลือและพวกคุณอิจิอิ
ฮานะ มีเงื่อนไขว่าคุณจะต้องชนะเกมนี้เท่านั้น”

“อื.....” อิตจังหลุดเสียงหวีดร้องเบาๆ เมื่อโดนทาชิโนะจัด
แว่นตาให้ ฉันไม่อยากจะเห็นอิตจังทรมาณไปมากกว่านี้แล้ว

แถมคุณโคจิเองก็ไม่มีทางจับแขนฮานะอยู่ในสภาพนั้นไปได้
ตลอดด้วย

.....ถึงมันจะเป็นความจริงที่ไม่อยากเผชิญ แต่ก็ต้องทำใจ
ยอมรับว่ามันเป็นทางเดียวที่จะช่วยทุกคนได้

“.....เข้าใจแล้ว แล้วฉันต้องทำยังไงล่ะ?”

“ต้องอย่างงี้สิ!”

สาวผมมวยจับมือฉันแน่น

เธอนำฉันเดินไปตรงมุมตลาดฟ้า ที่นั่นมีฉากกันโครงเหล็กแบบที่
ใช้ตอนตรวจสุขภาพตั้งอยู่

“สิ่งที่ YOU จะต้อง try ต่อจากนี้ ก็คือเกมที่เอาการละเล่น
โทะระโทะระมาดัดแปลง”

“ทะ โทะระโทะระ!”

พอฉันทวนคำที่ไม่คุ้นหู สาวผมมวยก็อุทานว่า “OH NO!”

“นี่อย่าบอกนะว่า YOU ไม่รู้จักเกมโทะระโทะระ!? แล้วถ้าเป็น
คาโต้ คิโยมาสะ* ผู้ล่าเสือล่ะรู้จักไหม?”

“ไม่อะ ไม่รู้จักนิด”

ถึงชื่อคาโต้ คิโยมาสะจะคุ้นๆ นูอยู่ก็เถอะนะ.....

ก็ฉันไม่เก่งวิชาประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นนี่นา พูดให้ชัดก็คือวิชา
ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นเองก็ไม่เก่งเหมือนกับวิชาอื่นๆ นั่นล่ะ!

สาวผมมวยมองดูปฏิกิริยาของฉัน แล้วยิ้มให้ลเห็น้อยหน้า
คล้ายไม่อยากเชื่อ

“มันเป็นเกมที่เล่นกันในห้องแบบญี่ปุ่นในอดีต ซึ่งถือกำเนิด
มาจากการแสดงละครหุ่นเชิดเรื่องการต่อสู้ของเจิ้งเจิงกง** นี่ไม่รู้จัก
จริงๆ เหมอ?”

“ก็บอกจำไม่รู้จักยังไงเล่า! แต่การแสดงหุ่นเชิดเนี่ยรู้จักอยู่นะ
ไอ้ฉันใช่ไหม ที่เป็นญาติกับการแสดงคาบูกิ*** นะ?”

พอได้ยินที่ฉันพูด ทาชิโนะก็หลุดเสียงดังหึ แล้วหัวเราะคิกๆ

อาจจะคิดไปเอง แต่เหมือนได้ยินเสียงถอนหายใจสิ้นหวังจาก
คุณโคจิที่จับแขนฉันอยู่เลย ยิ่งสาวผมมวยด้วยแล้ว ถึงขั้นจ้องฉัน
ด้วยสีหน้าเวทนาสุดหัวใจเลยไม่ใช่หรอ

* (ค.ศ.1562-1611) เป็นหนึ่งในแม่ทัพพม่าในการบุกยึดเกาหลี วิจารณ์ที่ถูกจดจำคือเอาหมอก
ไปล่าเสือในเกาหลี

** วีรบุรุษที่มีตัวตนจริงของจีน เป็นแม่ทัพที่กอบกู้ราชวงศ์หมิง

*** ศิลปะการแสดงชนิดหนึ่งของญี่ปุ่น มีเอกลักษณ์ตรงที่ทาโบน้าเป็นสีขาว แล้วแต่งหน้าด้วย
สีแดงและดำ

อืม ไม่ชอบใจเลยแฮะ!

ฉันลืมไปเลยว่าผู้หญิงที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อน ๆ คนนี้เป็นถึง
ไซท์ทองคำที่เคยเอาชนะเกมอย่าง 'เกมหางานของไซท์ทองคำ' มาได้

โอ๊ะ ยายนี่คงเป็นสาวมัธยมปลายหัวดีสินะ แต่ว่าเพราะตัวเอง
ฉลาด ก็เลยอดจะความรู้เท่าไรก็ได้จั้นระอะ ฉันล่ะสงสัยจริงๆ!

..... ทว่า นั่นก็เป็นได้เพียงเสียงเห่าหอนของสุนัขขี้แพ้เท่านั้น
เพราะจั้นฉันไม่พูดไปหรอก

"นี่ You เกิดและโตมาใน JAPAN สินะ หรือว่าเป็นรีเทิร์นนี่
เหมือนฉัน?"

"รี รีเทิร์นนี่!"

"หมายถึงเด็กสาวที่เพิ่งกลับประเทศมานะ" คุณคุโบงะขยับมา
ใกล้ฉัน แล้วบอกแทนสาวผมมวยที่กุมขมับ

ยิ่งตระหนักอีกครั้งว่าในที่นี้คนที่โง่สุดก็คือฉันเอง รู้สึกเหมือน
คำพหลังกายลดฮวบลงเลย ขึ้นปλώยไว้มีหวังคงได้รับความสะเทือนใจ
ไร้สาระแน่นอน ฉันจึงตัดสินใจดำเนินบทสนทนาต่อ

"ช่างเรื่องหมุมหมิมนั่นเถอะ รีบๆ บอกกติกาของเกมโทะโทะระ
นั่นมาสักทีสิ!"

"OK จั้นมาเริ่มกันเลยไหม?"

สาวผมมวยหยุดยืนอยู่ข้างๆ ฉากกั้นเหล็ก แล้วเริ่มบอกกติกา

"โทะโทะระก็คือการเล่นเป้ายิงจุดที่ใช้ทุกส่วนของร่างกาย!"

โตะเคีย เล่นเป้ายิงจุดเองหรือ

อธิบายแบบนี้ตรงๆ แต่แรกก็สั้นเรื่อง

“ท่าที่ใช้มีสามแบบ!” คงไม่สังเกตเห็นฉันที่ทำท่าแข็ง งูๆ สาวผมมวยก็ยกขาข้างหนึ่งขึ้นแล้วเริ่มสะบัดสองมือพับๆ

“นี่คือท่าไขทองคำ ก็เกิดจากไขไขใหม่ละ ฉันเลยเอาลูกเจี๊ยบน่ารักมาเป็นอิมเมจใจ น่ารักใช่ไหม?”

ไม่เลย น่ารักตรงไหน?

ฉันไม่ได้พูดตบมุก แต่พยักหน้าตอบเงิบๆ แทน
เกิดพูดจาให้เรื่องมันแย่ง คงได้อธิบายกันยาวแน่
หลังยิ้มมั่นใจคล้ายพอใจในปฏิกริยาของฉัน สาวผมมวยก็เลิก
ท่าท่าไขทองคำ แล้วลงไปคลานสี่ขาแทน

“ท่าที่สองคือท่านี้!”

เธอนิ่งหน้าแปลกๆ ก่อนอธิบายต่อ

“นี่คือท่าไขเน่า เคาภาพี่เข้าอย่างพวกเธอศิโรราบต่อไขทองคำ
มาเป็นอิมเมจละ! ซึ่งก็ธรรมดาอะ ไขเน่ายังไงก็ยอมต้องแพ้ไขทองคำ
อยู่แล้ว”

แม้ฟังแล้วระคายหูหลายอย่าง แต่ฉันก็นั่งจดจำแค่ท่าโพส
และสิ่งที่เกี่ยวข้องแทน

สาวผมมวยแสดงความไม่พอใจเล็กน้อยใส่ฉันซึ่งมีปฏิกริยา
นิดเดียว แต่เธอก็พูดว่า “เอาละ ท่าสุดท้าย!” แล้วลุกขึ้นยืนพลางปิด
หัวเข่า เธอหันข้าง ยื่นมือขวาออกไป ท่าท่าเหมือนยิงปืน

“นี่เป็นท่าป็น จุดสำคัญก็คือต้องหุบสี่ข้างซ้ายให้สนิท ท่านี้
เอาชนะใจทองคำได้ เพราะถ้าถูกป็นยิง ต่อให้เป็นใจทองคำเจ๋งๆ ก็
ตายได้เหมือนกัน.....แล้วก็ไปเนาสามารถเอาชนะป็นได้นะ”

“เอ๊ะ!”

อุตสาห์ไม่พูดมาตลอดได้สำเร็จ แต่ดันหลุดปากจนได้ ในเมื่อ
ช่วยไม่ได้แล้ว ฉันจึงพูดจี้ถามสาวผมมวยว่า

“ไชน่าก็น่าจะเอาชนะป็นไม่ได้สิ?”

“แต่ป็นมันไม่ได้ทำงานด้วยความตั้งใจของตัวเองใช่ไหมละ
สุดท้ายก็เป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้อยู่ดี.....สามารถแยกชิ้นส่วนออกมา
ทิ้งลงถังขยะได้ง่ายๆ หากเราต้องการใจ”

“แต่ถ้าพูดแบบนั้น แม้แต่ใจทองคำก็น่าจะเอาชนะได้นี่นา”

พอเถียงกลับ สาวผมมวยก็เตอะลั่น เธอถลิ่งตาจ้องมาก่อนเริ่ม
ถามฉันคล้ายคำรามด้วยเสียงทุ้มต่ำและกดดัน

“YOU คิดว่ากระดาศชนะค้อนได้จริงๆ ไหม?”

“หา?”

“เวลาเป่ายางสูบ เขาให้กระดาศชนะค้อนนี้.....แต่ไม่ใช่ชนะ
เพราะเอากระดาศไปห่อจริงๆ ใช่ไหมละ เอาจริงๆ ถ้าแค่กระดาศชนะ
ค้อนก็ฉีกทะลุได้อยู่แล้วไม่ใช่หรอ เพราะมันอย่าป็นเรื่องไม่เป็นเรื่อง
เข้าใจไหม?”

ถึงไม่ค่อยแน่ใจนัก แต่นี่กำลังโกรธสุดๆ อยู่ใช่ไหม!?

เกือบเอื้อมมือไปแตะของป็นตรงสี่ข้างซ้ายอยู่แล้วไม่ใช่หรอ!

เธอเตื่อจัดมากจนฉันได้แต่พยักหน้าจ๊กๆ ไม่กล้าเถียง

“ถ้าเข้าใจแล้ว ก็ No problem!”

สาวผมมวยที่ทำนิ้วเป็นเครื่องหมาย OK ก็กลับมายิ้มแย้มอีกครั้ง

“ถ้าจำท่าโพสได้ที่เหลือก็ง่าย ฉันทับ YOU จะยืนอยู่คนละฟากของฉากกัน จะได้มองไม่เห็นกัน พออาจารย์ทาซิโนะให้สัญญาแล้วก็โพสท่า แล้วเดินออกมาข้างหน้า เพื่อตัดสินแพ้ชนะ.....กติกามีแค่นี้ ถ้า YOU OK ก็เกมสตาร์ทกันเลย?”

ฉันทวนกติกาที่ได้ยินเมื่อครู่สุดชีวิต

กติกาเหมือนเป่ายิงฉุบ ขอแค่เข้าใจเรื่องความเกี่ยวข้องของท่าโพส ก็น่าจะเล่นได้โดยไม่มีปัญหา

ไข่ทองคำ ชนะไข่เน่า แต่แพ้ปิ่น

ไข่เน่า ชนะปิ่น แต่แพ้ไข่ทองคำ

ปิ่น ชนะไข่ทองคำ แต่แพ้ไข่เน่า

ขณะที่ฉันพิมพ์ทำทวนกติกา ทันใดนั้นคุณคุโบงะก็วางมือลงบนไหล่ของฉัน

“เฮ้ะ อะไรเหรอ!?”

ฉันงุนงง เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้หูฉันแล้วกระซิบเบาๆ

“ไม่เป็นไร ถ้าเป็นคุณหนู ต้องชนะแน่ครับ”

ลมหายใจของคุณคุโบงะรดอยู่ตรงใบหู เล่นเอารู้สึกจั๊กจี้

คนที่ภูมิกุ้มกันผู้ชายเป็นศูนย์อย่างฉันเคยถูกอุ้มมาแล้ววนะ เพราะฉันแค่นี้ไม่ตื่นตูมหรอก แต่หัวใจเต้นระรัวหมดแล้ว

“ขอบคุณค่ะ.....ว่าแต่หน้าใกล้เกินไปแล้วนะ เลิกแตะตัวที!”

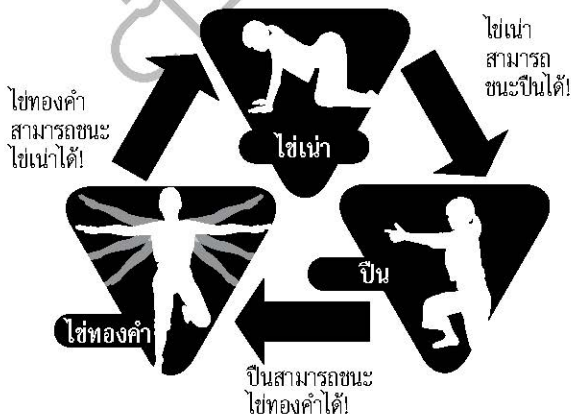
ฉันรีบร้อนถอยห่างทันทีที่ผละออกจากตัวคุณคุโบงะได้ แล้ว
จ้องมองเขา

ฉันลองแกลังทำเป็นโมโห แต่ท่าทางเขากลับดู.....ดีใจมาก
ถึงที่บอกว่า ‘ต้องชนะแน่’ ดูไม่น่าจะเป็นจริงได้ แต่พอมีใคร
สักคนคอยเชียร์ อย่างน้อยก็รู้สึกสบายใจละนะ เพราะสถานการณ์มัน
ดูน่าวายเป็นกับหรือนี่แหละ ฉันถึงอยากขอบคุณคำพูดสั้นๆ ของเขา

หลังเตรียมใจแล้ว ฉันก็ก้าวไปยังด้านข้างของฉากกัน
ระหว่งที่สุดหายใจลึกๆ แล้วไปประจำในตำแหน่งที่ถูกเตรียม
ไว้นั่นเอง

“ดูท่าจะเตรียมตัวพร้อมแล้วสินะ?”

ได้ยินเสียงสาวผมมวยดังข้ามฉากกันมา

หมวดนิยายแปล

แฟนตาซี - ไซไฟ/เวลา

9 786163 632739

ราคา 199 บาท

ISBN 978-616-363-273-9

DEXpress

NOU SHOU SAKURETSU GIRL 4 CHANCE TSUKAMERUNOWA KIMISHIDAI DAZE

©rerulili&erika yoshida 2014

First published in Japan in 2014 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

เกมลับดับสมอง 4

Original : rerulili
Story : Erika Yoshida

“เฮล: คุณยัดสี่ด: ฟู.....อยากพูดอะไรเป็นครั้งสุดท้ายไหมครับ?”

หลังถูกดึงเข้าไปร่วม ‘เกมเอาตัวรอดของไข่ทองคำ’ ที่มีความเป็นตายเป็นเดิมพัน
ยัดสี่ด: ฟู เด็กสาวมัธยมปลายธรรมดาที่ตื่นนอนเพื่อเอาตัวรอดจากเกม
อันไร้เหตุผลนี้ แต่เหตุการณ์กลับยิ่งเลวร้าย เมื่อโคคุโซ อิตสึกิ เพื่อนสนิทของ
เธอถูกจับเป็นตัวประกัน!? แล้วเราจะเอาชนะในเกมที่เสียเปรียบทุกประตูนี้ได้อย่างไร?
เล่มที่ 4 ของนิยายจากซีรีส์เพลงสุดฮิตที่มียอดชมทะลุ 40 ล้านครั้งมาแล้ว!!